

Keresek egy embert

Sándor Györggyel nem lett volna szabad interjú-űt csinálnom. A művész világa alkotásaiban teljes, csak egy-egy hetköz-napi beszélgetésben (ja, hogy ezt épp kinyomtatják?) sok minden elvész. De hát a kotnyeles külvilág mindig szeretett volna racionális (értsd: egyszerű) magyarázatot a mágiára. Hát én is beugrottam a csapdába: „keresek egy embert”. Mágia-írásként című önálló estje után a JATE-klubban beszélgettem vele: egy közvetlen, szimpatikus, szellemes (!) emberrel, de sehogysem leltem azt a mágust, aki úgy fél-órása a székünkhöz szögezett bennünket. Pedig hát Sándor György „esete” racionális, értsd egyszerű eset. Pofonegyszerű. Csak épp egy kicsit áttelesen, és talán a vizsgálójáról. Miként a pofon sem olyan egyszerű annak, aki kapja. (Feleki László)

Most már belátom: hamvábanholt volt vállalkozásom. Hát álljon most itt bűnbánó dokumentumként ez az interjú!

— *Fáradt vagy?*

— A dehogy! Nekem ünnep és fülödülés, ha a JATE-klubba jöhetek. Itt egészen más hangon szó-lalok meg. Itt nagyon magas a mérce. Itt a leg-kisebb hamisság is felerősödik, elronthatja az egész műsort. Szeged nekem megmértetetés. Kormos Tiborral, a klub vezetőjével együtt kezdtem a pályát, az ő véleményére igen sokat adok. Hiába van múltam, az egyetemisták előtt mindig újra bizonyítanom kell.

— *Üjdonság volt, hogy a műsor előtt kicsit el-csevegtél a közönséggel, bevezetőt is mondtál.*

— Ezt hatszor is meg-gondoltam. Elegánsabb lenne bejónni és rögtön beleavágni; a régebbi ön-álló estjeimen úgy is csináltam, de változik a vilá-g, talán én is idősödöm, van egy kis nevem, (korban is) távolabb kerültem az egyetemisták-tól, s úgy éreztem, valahogy jeleznem kell, hogy nem vagyok eltelve mag-gammal. Másrészt ebbe a műsorba bele is fér, mert ez ilyen mágiá-jel-legű. Bár nem hiszem,

hogy nagy mágus vagyok. Az első rész finom, las-sú tűzű, tulajdonképpen a 2. rész bevezetője.

— *Ez a kétrészes est körülbelül kétszerese a régebbieknél. Ettől a nő-vekedéstől nem higult föl?*

— Iróilag higabb, de előadóilag sokkal na-gyobb feladat. Itt több múlik rajtam, mint pil-lanathelyi előadón, azon, hogy mennyit tudok kö-zölni a szövegen túl.

— *Mindig ugyanazt a szöveget mondd, vagy változtatgatsz rajta, im-prorvizálsz?*

— Csalhatatlanul, pre-cízben, betegesen ugyan-azt.

— *Az utóbbi időben je-lenlé meg nagylemezed, a második könyved, az írásaid egyre több lapban, olvashatóak, (!) rendszeresen fellepsz a Mikroszkóp Szinpadon. Kicsit „intézményesültél”.*

— A, dehogy, ez nem igaz! Gyerekek, ugye nem intézményesültem? (A körülöttnők álló ba-rátok helyeselnék; nem.) Ma már minden második embernek van lemeze, egy könyv se olyan nagy dolog, a Mikroszkópon pedig csak a „termet bé-relem” havonta kétszer, nem vagyok tag, nincs ott a munkakönyvem.

— *Hol a munkaköny-ved?*

— A Szabadidő Maga-zinnál immár két éve, és tagja vagyok az Irószö-vetségnél. Azt hiszem, az egyetlen előadó tagja.

— *Hogy jönnek össze ezek az önálló estek?*

— Jól! Szinte hibátla-nul! (Cinikusan nevet.)

— *Persze, de nem így értetted. Hogyan írod őket?*

— Hosszan ráallok, és akkor csak azzal foglal-kozik. Sokat kell dolgoz-ni vele, amíg kialakul. Ezzel a nyolcadikkal for-dult elő életemben elő-ször, hogy nyár elején tudtam: október 21-én lesz a bemutató, addigra késznem kell lennem.

— *A következő?*

— Még semmi konkrét nincs, de már izgat. A Mágiaírásként a formái kísérleteztem. Talán most újból a kritikai-po-litikai oldal, a tartalom lesz a fontosabb, nem a forma. Még nem tudom,

—okta—

Kis dolog — nagy dolog

Nagy dolog, hogy nap-ról napra, óráról órára, percről percre bővül a vendéglátóipari szolgálta-tások köre. A pizzasütők, kisvendéglők, csírdák, miegyebek közvetlen kö-zelésben most egy új ág van kialakulóban. Ez ab-ban különbözik az eddigi szolgáltatásoktól, hogy merőben ellentétes inge-rekre épít. Így aztán — nem kis dolog — nem is konkurensként lép föl, hanem a hagyományos egységekkel mintegy szimbiózisban szaporod-ik.

Kis dolog, de nyilván a gazdasági reform, egyik üdvs mellékhatása, hogy 2 Ft-ért ma már minden-ki kulturált körülmények között kiszolgálható pa-tyolatfőhőz fertőtlenítő sóra, amely a gombamód szaporodó létesítmények-ben megakadályozza a gombák szaporodását, s az is bizvást betérhet, aki nagybő dolgokra vágyik.

Biztosan hamarosan a reklámokba is betörnek az új szerződéses üzletek, s az egyre sürgetőbb... egymás közötti konkuren-ciaharca serkenteni fog-ja... az üzletvezetőket, hogy egyre szebb kidol-gozással: mind csillogóbb csempékkel, mind kényel-mesebb kagylókkal, mind csábítóbb csészékkel csu-logassák az arra rászor-ulókat.

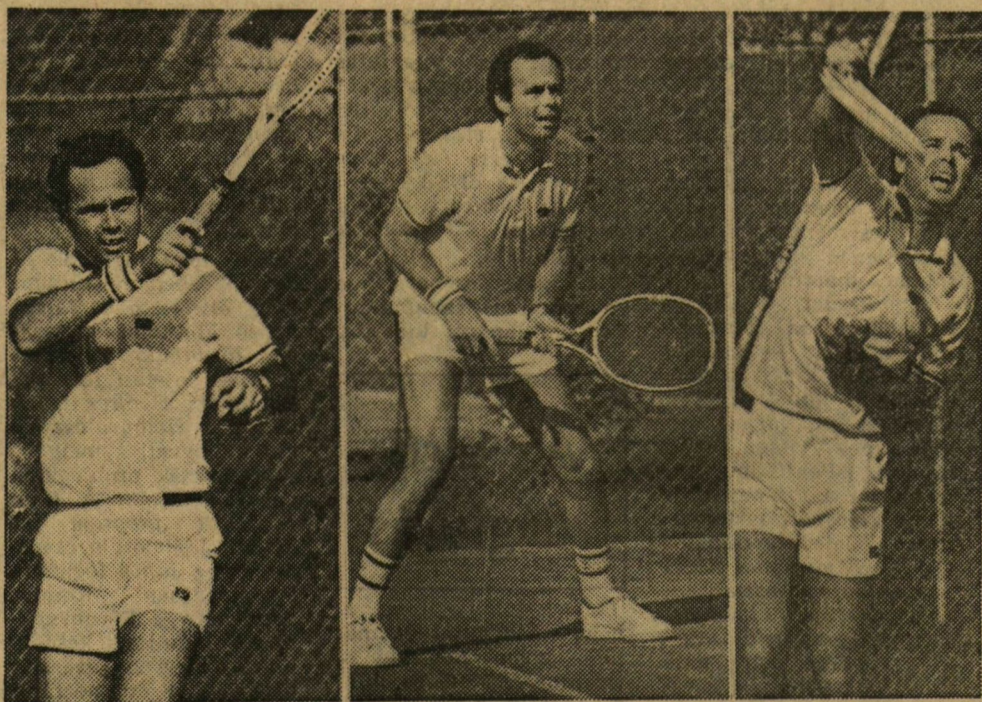
Ha jól végzik a dolgu-kat, bizonyára senki sem távozik tőlük do!gavége-zetlenül. A leadópiacot pedig garantálja a nevet-ségesen olcsó ár, és a má-sutt elengedhetetlen... szükség.

S az új dolog egyben rá-cáfol egy régi, hamis babonára, amely szerint a magyar tohonya, jódo!gá-ban elkényelmesedett, ke-reskedésre, üzletre telje-sen alkalmatlan fajta, hisz mi nemcsak a nagy, de még a kisdo!gokból, sőt szinte mindenkől ké-ltünk vagyunk pénzt csi-nálni.

—illat—

Veni, vidi, vici

Taróczy Balázs Szegeden

Épp egy hónapja látogatott városunkba Taróczy Balázs, a magyar tenisz-sport legkiemel-dőbb egyénisége. Ittjárta-kor rövid bemutatót is tartott, melyet nemcsak szakemberek, de lelkes amatőrök is megcsodál-tak. A bemutatón után Taróczy Balázs baráti be-

szélgetésen terveiről is beszámolt: egyre keve-sebb Grand Prix-versenyt vállal, a következő évék-ben nyugatnémet klubjá-ban szerepel csupán gyak-rabban és emellett az ál-tala tehetségének tartott fiatal magyar élverseny-zőket kívánja támogatni. Ez utóbbi a tizenéves te-

hetségek következtetés — és kívánatos — nemzet-közi menedzselését jelen-ti. A fehér sport nagyszé-rű magyar művelője ezen-től a pályán kívül is so-kat fog tenni a hazai te-niszért.

(A bemutatón készült felvételeket Pintér József készítette.)

A kéményseprő kemény seprése

A kéményseprő moz-gáskoordinációs hibákkal érkezett, bár diszkrét csemetései kisebb maligánfokot engedett sejtetni a valóságosnál. Nem jött jókor, hiszen egy ho-mályos utalásokkal meg-tűzött újságcikkről pró-báltam éppen lehántani a rétegeket, mely tevé-kenység nagy fegyelmet, figyelmet és körültekintő odaadást igényel; ebből a háromságból pediglen egy kéményseprő jelenlétében vajmi kevés teljesülhet. A kéménykürtök doktora másfél perc alatt teljesítette munkaköri kötele-ségét, azaz egy még soha nem használt kémény hu-zatának vizsgálat tárgyá-vá tételét, hadd ne mond-jam, melyik sajtótermék összegyűrésével és lánga lobbantásával. Nem tud-hatni, hogy egy gázfűtési-

ses lakásban erre miért van szükség, de ilyen ér-telmű információ nyújtá-sát abban a pillanatban a jelenlevőkől nem vár-hattam, lévén, hogy mi, lakók nem tudtuk a vá-laszt, vendégünk pedig tustént az anyagiakra te-relte eszmecserekné Ari-adne-fonalát. „Nem köte-lező, de annyit adnak, amennyit akarnak” — mondotta. Mivel meny-nyit sem akartunk adni, a kéményseprőt elbocsá-tottuk. S kezdem volna új-jent elmerülni a sorok közé írt cikk sorai közé, amikor az újabb diszkrét csemetései az ajtóhoz kény-szerített. Ő állt ott; mint derült égből, akként. „Mondtam, hogy nem kö-telező, de ilyenkor min-denki szokott adni vala-mennyit” — artikulálta, s mit tehettem: ezúttal már

egy húszforintosall gazda-gabban röppenhetett ki az ajtón. En pedig arra gondoltam, hogy milyen szerencsések azok az em-berek — így a kémény-seprők is —, akik borra-valós, pardon, paraszol-venációs szakmát tudtak választani maguknak. Az-tán arra gondoltam, hogy az általam eddig meg-szerzett szakmák miért nem ilyenek? Miért nem nyom egy húszast a mar-komba egy kéményseprő, ha tetszik neki az újsá-cikkem? Aztán visszaültem ama előző cikkhez további rétegeket hán-tani, majd megírtam ezt, és most azon gondolkodom: irtam-e vajh' ezen cikk sorai közé valamit? S ha igen, le lehet-e róla hán-tani?

—andi

3-|-2 nem mindig 5(ös)

K. L. névjelű újsá-gíró (?) cikkét közölte a lap szeptember 19-i szá-ma. Hogy újságró, azt onnan tudhatja ország-vi-világ, hogy egyetlen írás-ban több alkalommal is említte maga a szerző. Hogy (még) nem az, ab-ban írásával ő maga erő-sített meg. Ő vanitatum vanitas! No, de ne vá-gjunk a dolgok élére...

Az írás szerzője (ma-radjunk ennél!) úgy elve-ri a port a 3+2 együtte-sen, hogy ihaj! Mondhat-nánk, ez magánügye. Az-tán elverő azon is, akik hallgatják ezt a muzsikát, ahelyett, hogy mondjuk forró ólommal öntenék be izlésficamban szenvedő fülüket. A kritika lehető-ségétől persze nincs jo-nunk megfosztani senkit. A szerző azonban olyat is riportalanyai szájába ad, ami úgy el sem hangzott. Hogy ezt honnan tudom? Természetesen a megtré-fált nyilatkozatától. Keve-sbé vicces azonban az, amit hamisan ki is mon-dat vele. A Somogyi Könyvtár egyik munka-társát ugyanis a követke-ző „nyilatkozatra” bírja rá a cikk írója: „...a mi kis tiltakozásunk ezt az örületet nem tud-j megfektetni. Az itt dolgo-zók legalább fele felvette magának. Igen kérem, mi

a kultúra közvetítői is bo-londulunk értük.”

Az érintettek persze ezt kevésbé találják vicces-nek. Eppen ők azok, akik a lap olvasóit, az egyete-mistákat is szívesen lát-ják, várják. De vajon mit gondolnak róluk az olva-sók? Vajon milyen érzés-sel teszik be ezután a lá-bukat abba az intézmény-be, ahol a dolgozók ezt az „örületet” pátyolgatják, ahol ezért „bolondulnak”. Egy magára valamit is adó hallgató messzire el-kerüli a kifocomodott iz-lésű könyvtárosokat, s így az intézményt magát is. Hiszen mit várhatna tőlük...? Hogy becsapták az olvasót, arra aligha gondolhat.

Igy most csak egy le-hetőség marad: megkérni a „bátor” tollforgatót, hogy legközelebb visel-kedjen is újságróhoz méltón. Emberek önére-tébe tiporni, valótlan-sá-gokat papírra vetni pedig nem tartozik a szakma „munkaköri leírásába”. Még akkor sem, ha az il-lető a pálya legeslegele-jén bandukol. A hivatás és az emberek iránti tisz-telet azonban annál in-kább. Ha ezt nem tanulja meg időben, akkor ne ad-jja a fejét irogatásra. Ön-célú hivalkodásért gyer-gye el, nem is érdemes.

Most mindenesetre 3+2-ből egyszerre vizsgá-zott.

Rag

Megjegyzés: Mint az idézett lapszámból kide-rült, nevezett cikkirő egyetemi hallgató a Bu-dapesti Műszaki Egyete-men. Az ottani egyetemi lap, a Jövő Mérnöke kül-ső munkatársa. Szegeden „vendéggént” szerepelt — mindez csak a pontosság kedvéért. (A szerző.)

SZEGEDI EGYETEM

A József Attila Tudomány-egyetem, a Szegedi Orvos-tudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP és KISZ-bizottságainak lapja

Felelős szerkesztő: GRÓF RÓZA Szerkesztőség: 6720 Szeged, Dugonics tér 12. Telefon: 12-119 Megjelenik havonta kétszer Ára: 2,30 forint. Előfizetési díj egy évre 36,80 forint

Terjesztik az intézmények KISZ-s szakszervezeti bizottságal Kladda a Csongrád Megyel Lapkiadó Vállalat Szeged, Tanácsköztársaság útja 10. sz. 6740 Telefon: 24-633 Telex: 82-282

Felelős kiadó: Kispál Antal igazgató Szegedi Nyomda Szeged, Bajcsy-Zsilinszky u. 28. 6720 ISSN: 0230-791X 1986. X. 21. — 3833 — Felelős vezető: Surányi Tibor igazgató

Sporthatások

Reggelente kar- és has-izomzatot erősítésével, valamint némi futással készülök azokra a stressz-helyzetekre, idegölő, gyo-morferditő, kávécsészec-kecocogató pillanatokra, amelyek törvénytörők földrésznünk ezen zugában és különösen szakmánk-ban. Mondhatni: védőpaj-zsom a sport, nélküle még egy bomlott cibbalom húzatház sem lehetne hasonlítani az idegren-dszerem.

A sporttal kialakított bensőséges viszonyom okozhatja azonban néha azokat az agyszibbasztó érzületeket, amiket a sport munkái okoznak — nekem, a mozgás fel-tétlen tisztelőjének. Mert azonnal a férjmagasug-rás világsúcsa fölé sza-lad, szökken és floppozik a vércukrom, ha a sport-csarnok avatásakor, mint újságíró, nem engedek olyan helyre, ahol esetleg még láthatom is azt, ami-ről kettőezerharatszáz pél-dányban tudósítanom kel-lene. Fiatalabb kollégám is meghökkenve áll a győ-nőri. JGYTF-feliratú melegítőben magasodó hölgy előtt és olyasmit magyaráz, hogy a Né-p-sportnak dolgozik, leg-alább ezt vegyék figye-

lembe. Jó, enyhül meg a miniszter és kísérei terel-getésére odaillított poszt, ott, a székek mellett hely-et foglalhatunk.

Köztudott, hogy az újsá-gírói munkánál van egy olyan sajátossága, hogy a tudósítandóról jegyzeteket készítünk, hogy minél hitelesebben rögzíthessük a történte-ket. Az is ismert tény, hogy az írást hazánkban ülve szokták művelni, eb-ben elsősorban azok a ta-nárok a bűnösök, akik ezt a szokást kialakították. Tehát azok, akiket a most emlegetett 113 éves intézményben képeztek és képeznek.

Nem olyan nagy ügy, méretesebbet is ütöttek már rajtunk, de néhány sort talán megér. Mint ahogy az is meglepett, hogy a meghívóval mun-kaközvetségre érkező újsá-gíróktól meg sem kérdez-ték, hogy kitértek-e kéll-e protokoll-lista, szükség van-e a kitiunte-tettek névsorára?

Csak egy kis kárörö-mmel vizagsthatom ma-gam: az elnökségben nem jutott hely a legilletéke-sőbb tanzékvezetőnek, a tulajdonképpeni házigaz-

dának. „Ma nekem, hol-nap neked” — mondhat-ná Gyetvai tanár úr, hisz az élet forgandósága úgy hozta, néhány nappal a főiskolai eset után e kis lap firkása is úgy járt, hogy végképp nem jutott számára hely. A Szeged-Délép SE labdarúgó szak-osztályának vezetői meg-feledeztek a Szegedi Egyetemről, annak sport-rovatáról és mindazon cikkekéről, amelyek fut-ballügyekben születtek. A baráti sajtótájékoztaton biztosan jólesett kollégá-imnak a haliszlé, reá a Schwecháter bier avagy a Kékfrankos, s mint hal-lom, a pogácsa egyenesen kitűnő volt. Az elhanya-golt sajtómunkás számá-ra — természetesen — nem mindezen étkek-ita-lok savanytanak, mint ama mesebéli ravaszdnak a szőle, hanem a tájékoz-tatás. Még egyszer leirom, a biztonság kedvéért: a tájékoztatás, csakis az.

Végezetül hadd kurzi-válódjék ide egy ígérlet: ha meghívunk és leültet-nek, ha elvisznek és meg-kinálnak, ha számba vesznek és tájékoztatnak, akkor is az Ady téren fogom kezdeni a na-pom....

—tus